

jeg siger kun, man kunde ikke gaa lavere ned end til en Straf paa 2 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Man havde ingen Hjemmel, som Loven var affattet, til at fritage den Paagjældende helt for Straf, uagtet han havde siddet i Varetægtsfængsel i 11 Maanedere. Den Forandring, som der kunde være Tale om at gjøre i Straffeloven, er altsaa den, at man gjorde det muligt at tage Hensyn til Varetægtsfængsel udstaaet i lang Tid, ikke blot som formildende Omstændighed ved Straffens Udmaalning, men ogsaa som en Omstændighed, der kunde virke til Straffens sættelse, saaledes at man efter Omstændighederne kunde gaa ned under Lovens Minimumsstraf, ja efter Omstændighederne endog saa lade Straffen helt bortfalde i andre Tilfælde end dem, der indeholdes i sidste Punktum af Straffelovens § 58. Der kunde naturligvis ogsaa være Tale om at gaa den Vej, der er foreslaaet af den ærede Forslagsstiller, nemlig ikke at sætte det hen som noget Fakultativt, Noget, som altsaa Domstolene skulde have Myndighed til at gjøre, uden at være tvungne dertil, men saaledes, at man opstillede Regler derhen, at der efter en matematisk Skala skulde gjøres Afdrag i Straffen for den Tid, Bedkommende havde siddet i Varetægtsfængsel. Jeg vil nu, hvad dette Forslag angaar, først sige, at jeg ikke kan finde det heldigt at ordne Sagen paa den Maade, som er foreslaaet, forsaavidt Forslaget gaar ud paa, at det skulde være Administrationen, Øvrigheden, som skulde gjøre Domstolens Domme om igjen, at Øvrigheden skulde lige overfor en Person, der var dømt til en vis Straf, sige: Ja, det er meget rigtigt, den Dom har Du faaet, men da Du har været saa længe i Varetægtsfængsel, trække vi det og det fra, eller forandre det paa den og den Maade! Jeg veed naturligvis meget godt, at i Virkeligheden vil derigjennem ikke fra Øvrighedens Side fremkomme nogen Forandring i den affagte Dom, men det lader sig dog ikke negte, at det maa faae Udseende af, at Domstolens Dom i Virkeligheden forandres eller skydes til Side af Administrationen, og den Form finder jeg ikke heldig. Hvis man vil gaa den Vej, som Forslaget antyder, burde det, efter min Formening være vedkommende Domstol, som skulde tage fornødent Hensyn til den lidte Varetægtsarrest, det er ikke Noget, som skulde overlades til Øvrigheden at klare, efter at Dommen var affagt. Men jeg maa fremdeles være enig med den høitærede Justitsminister deri, at det næppe er tilraadeligt at opstille Regler, som slet er, saaledes at der altid skal gjøres et Afdrag efter en vis matematisk Formel. Jeg tror, at det vil

være rigtigt ikke at gaa videre, end slet er bl. A. i den tydste Straffelov af 1870, hvor Reglen gives saaledes, at Domstolene kunne helt eller delvis gjøre et Afdrag i den forskyldte Straf for det Varetægtsfængsel, som Vedkommende har været undergivet; men denne Bestemmelse fortaas rigtignot, saavidt jeg veed, i den tydste Strafferet saaledes, at Reglen er, at der gjøres et Afdrag, uden at det derfor just er Mening, at man skal iagtage et vist matematisk Forhold. Man vilde, tror jeg, kunne anvende det Samme ved at give Straffelovens § 58 en lidt forandret Affattelse, dels i første og dels i andet Punktum, hvorpaa jeg, dog ikke skal komme nærmere ind i dette Dødblik. At gjøre noget Saadant, hvorved det blev slet fast som almindelig Regel, at der skal tages Hensyn til Varetægtsfængsel ved Straffens Udmaalningen, forsaavidt Varetægtsfængslet ikke kan siges at være forskyldt af den Paagjældende ved hans eget urigtige Forhold under Sagen, og at dette Hensyn efter Omstændighederne kan føre ikke blot til en Formildelse af Straffen, men ogsaa til en Medsættelse, forekommer mig i Virkeligheden at være stemmende med Retfærdigheden, og jeg kan ikke negte, at jeg tror, at en saadan Bestemmelse vilde faae ikke lidt praktisk Anvendelse. Der er Tilfælde, hvor Varetægtsfængsel kan blive overmaade langvarigt paa Grund af Omstændigheder, som ikke kunne lægges Noget til Last. Jeg griber et Exempel, fordi det ligger saa overmaade nært for Haanden, hvor man har Kommissioner, der behandle en stor Kreds af Lovovertrædelser, som i og for sig ikke have Noget med hinanden at gjøre, der vil Sagens Omfang let føre til, at de Personer, der ere indbragne i Sagen, holdes arresterede, ikke blot saa længe Undersøgelsen af deres egen specielle Sag varer, men saa længe Undersøgelsen i det Hele staar paa. Det kan være henstigtsmæssigt at have saadanne Kommissioner, men dette bør jo retfærdigvis ikke gaa ud over de Enkelte, som ere implicerede i de Sager, Kommissionerne behandle. Naar man har en Brandkommission til Undersøgelse af forskellige Brandstiftelsesager, og der er en, halv eller en hel Snes Tilfælde, som i og for sig ikke have Noget med hinanden at gjøre, er det begribeligt, at en saadan Undersøgelse tager Tid, men hvad der ikke er billigt, er, at hver enkelt af de i Sagen indviliede Personer skal sidde længere arresteret, fordi Sagen omfatter saa mange flere og derfor tager saa meget desto længere Tid. Hvad der ingenlunde heller høre til Sjældighederne, er, at Tiltalte sidder længere arresteret, fordi hans Medskyldige, Medtiltalte ikke vil